

ГАЛАДОЎЛІЦА

З рускай — М. Некрасова

Стаіць мужык — І скалай стаў,
Ківаецца, Дзе шнур чарнеў,
Ідзе мужык — І хрыпла так
Хістаецца. ²⁰ Завыў, запеў:

Жыццё яму «Паспей бардзей,
Дакучыла, Жытца зярно,
Бяда яго Я жду цябе
Замучыла. Даўно, даўно!

Глядзіць вачмі Хоць бы з гару
¹⁰ Слязлівымі, Акраец з'ем
Сапе грудзьмі Дый праснакоў
Ўдушлівымі. Адразу з сем.

Ідзе, як цень, Усё адзін,
Ідзе і спіць, ³⁰ Усё з'ем сам,—
Прыйшоў, дзе шнур Прасі хоць сын,
З жытцом стаіць. Хоць хто — не дам!»

22 ліпеня 1905

МУЖЫК І ВУЖАКА

З польскай — А. Міцкевіча

Раз неяк зімовай парой
Мужык сеч бявенне пайшоў
І ў лесе пад елкай гнілой
Вужаку чуць з духам знайшоў.

Ён з добрага сэрца ў мароз,
Як толькі вужаку наўрэў,
Узяў і да хаты прынёс,
На печы ў цяпле адагрэў.

Адхухала гадзіну печ,
¹⁰ Кусацца паўзе к мужыку,
Але той давай яе сеч,
Узяўшы тапор у руку.

На смерць ён гадзюку засек,
Шпурхнуў, дзе больш снегу мяло,
І згінула ў снегу навек,
Навек за няўдзячнасць і зло.

Навуку тут маем у том,
Ёсць прыклад такі для людзей:
Што хто за дабро плаціць злом,
²⁰ Як гадзіна, сам прападзе.

23 ліпеня 1905

ЛЕБЕДЗЬ, ШЧУПАК І РАК

З рускай — І. Крылова

Там, дзе еднасці і згоды
Няма шчырых у людзей,
Праца іхняя заўсёды
Ліха, марна прападзе.

Раз ў калёсы запрагліся
Лебедзь ды Шчупак і Рак;
З усіх сіл вязці ўзяліся,
Дый не зрушаць воз ніяк.

Пад нябёсы Лебедзь рвецца,
¹⁰ Шчупак цягне у ваду;
Распусціўшы ключні, пхнецца
Рак назад, як на бяду!

Хто з іх вінен, хто не вінен,
Не нам гэта раз'ясняць,
Толькі ж і дасюль калёсы
Як стаялі, так стаяць!

25 ліпеня 1905